

Krigsministeren (Rauffmann): Uden at vilke gaa ind paa Andet end den rent vælle Side af Sagen, nemlig selve det foreliggende Lovforslag, der fremtræder som et Tillæg til Loven om Hærens Ordning af 6te Juli 1867 og indeholder en Del Ændringer, stillede til denne Hærløvs, skal jeg i al Almindelighed og Korthed udtale mig om, hvorvidt de stillede Ændringer i Virkeligheden vilde vise sig stiftede til at afhjælpe de Mangler, som nu klæbe ved Hærløven, eller ikke, og om derfor Regjeringen vil være istand til at tilraade det høie Thing at vedtage dette Tillæg til Loven. Jeg skal ikke dvæle længe ved Lovforslagets forskellige Paragrafer; jeg skal kun noget nærmere udtale mig om de vigtigste Ændringer; de mindre vigtige kunne nøies med at blive kortelig berørte, og alle de Ændringer, om hvilke der tidligere i Grunden ikke har været tvistet, kunne jo forbigaaes. Hvad nu angaar Lovforslagets første Paragraf, skal jeg ikke udtale mig videre om den, da det af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne er stillet i Udsigt, at den muligvis vil blive noget forandret. — Forslagets anden Paragraf handler om Fodfolkets Ordning. Hvad den foreslaaede Formation af Fodfolket angaar, kan jeg naturligvis ikke have Noget imod den; thi denne Formation stemmer med den af Landstinget foreslaaede, og har meget tilfælles med den Formation, der fandtes i det oprindelige Hærløvsforslag. Udvikelsen fra dette bestaar væsentlig kun deri, at man atter har gjenoptaget Forstærkningen i Operationshæren, hvor den ikke fandtes i Regjeringens Forslag; endvidere i, at alle 30 Batailloner efter det foreliggende Forslag bestaa af Mandskabet af omtrent lige gamle Marskasser, hvorimod Regjeringsforslaget havde fordelt det yngre Mandskab i 20 Batailloner og samlet det ældre af Linien i de 10 Batailloner. Forresten bestod jo Fodfolket efter alle disse omtalte Forslag af 5 Brigader à 2 Regimenter à 3 Liniebatailloner. Hvad Kadreerne angaar, er der ligeledes stor Overensstemmelse mellem Lovforslagets Kadrer, Landstingets og det oprindelig fremsatte Lovforslags. Kadreerne ere jo som Følge deraf at anse som ganske gode, og det er ogsaa kun den Omstændighed, at Kadreerne ere antagelige, som gjør, at man kan gaa ind paa de foreslaaede Forandringer i Udskrivningen, Fordelingen og Uddannelsen af Mandskabet. Ved Udskrivningen finder den Forskjel Sted, at en vis Del af Tjeneste, som tidligere blev bestridt af Militærabbedere, og Følgen deraf vil blive, at Rekrutmassen til Fodfolkets Batailloner vil blive noget mindre, en i og for sig ikke meget stor Ulempe, men dog altid en Ulempe, da hele den Masse af Rimmandskab, der haves til Fodfolket, i sig selv ikke er betydelig, saaledes at, naar man, hvad man jo altid har anset for et stort Gode, vil formere Batailloner paa 1,000 Mand, maa man tage

sin Tilflugt til Forstærkningens yngre Mandskab, hvilket meget væsentlig vil gribe forstyrrende ind i Forstærkningens Organisation. Ganske sikkert lægger dette Lovforslag heller ingen synderlig Vægt paa Forstærkningen, og det kan altsaa under disse Omstændigheder tiltrædes, at man formindsker Rekrutstyrken noget. Fordelingen af det udstrevne Mandskab er ligeledes forandret, og jeg kan jo godt indse, at det har været nødvendigt, naar man har villet lette den personlige Byrde, som i Form af Garnisonstjeneste umægtelig har tynget stærkt paa Befolkningen. Jeg maa endogfaa udtale, at Maaden, hvorpaa man har opnaaet at tilvebringe denne Lettelse, er meget snild, ja næsten genial, men paa Tjenestens og paa Mandskabets Uddannelse har hele dette Arrangement naturligvis ikke nogen heldig Indflydelse. Jeg har imidlertid altid tidligere meget stærkt fremhævet, at, naar man blot fik gode Kadrer, vilde man ogsaa være istand til væsentlig at lette de personlige Byrder, saavel ved Indskrænkning i den fortsatte Tjeneste, som ved Formindskelse i Indtalsbælsernes Antal. Jeg betvivler ikke, at man vil faae tilstrækkeligt Mandskab saavel til Vagtjenestens Bestribelse som til det Døvelsesapparat, der er nødvendigt for Befalingsmandselevernes Uddannelse, men Eliteholdater faar man paa denne Maade ikke, og jeg kan jo ikke negte, at man med Hensyn til den fortsatte Tjenestes Indskrænkning er gaaet til den alleryderste Grændse. Jeg skal ikke driste mig til at udtale, hvorvidt Erfaringen vil bekræfte, at man dog endnu har holdt den rette Grændse. Med Hensyn til den paatænkte Tjenesteturmus skal jeg ikke udtale mig videre, da jeg tidligere har sagt, hvad jeg maa tænke om den; men da jeg allerede i Landstinget har tiltraadt denne Tjenesteturmus, rigtignok meget à contro coeure, falde mine Indvendinger her bort. At Antallet af Befalingsmandseleverne er indskrænket noget er vel en Ulempe, men jeg haaber, at man skal komme ud derover, og jeg tror, at den Tjenestetid, som her er foreslaaet, og som forresten stemmer med, hvad man altid har tænkt sig, vil vise sig at være tilstrækkelig til, at man i den kan faae dygtige Befalingsmænd uddannede. — Den Bestemmelse, som er bibeholdt og som gaaer ud paa, at man kan tilbageholde til fortsat Tjeneste de Elever, der i Dygtighed blive tilbage enten paa Grund af Mangel paa Anlæg, eller fordi de have vist ond Villie, finder mit Bifald. Jeg kan rigtignok ikke erkjende, at derved Færdigheden i Skydning har den store Betydning, som man har tillagt den, og jeg har forresten ogsaa tidligere udtalt mig derimod, navnlig i Landstinget; der er andre Betingelser, der maa findes hos Soldaterne, som man bør tillægge idetmindste ligesaa stor Vægt. Men der er dog et Gode ved at gjøre Færdighed i Skydning til en Betingelse, og det er, at Vilkaarligheden ved Udtagelsen af det Mandskab, der skal blive tilbage, bliver udelukket.